

1. По - глянь, як ніж - но сон - це квіт - ку бе - рег - ло, Ко - ли вес -
 2. По - глянь, як пла - че дощ о - сін - ній за вік - ном, Що не за -
 3. По - глянь на не - бо і на - реш - ті зро - зу - мій, Що там вер -

ня - ним сні - гом зем - лю за - ме - ло. Сво - ю кра - су і чис - то - ту
 ба - ром все за - сні - зи - мо - вим сном. Сво - ю сльо - зу да - є зем - лі,
 ши - на всіх на - дій тво - їх і мрій. О, не мов - чи, о, лиш ска - жи,

Від - да - ти хо - че квіт - ка сон - цю за теп - ло. А ти свій ус - міх,
 Щоб та зрос - ти - ла буй - ні кві - ти на - вес - ні. А ти сво - ю га -
 Чи хо - чеш бу - ти Бо - гу вір - ним на - зав - жди? І щи - ро сер - це

ю - ність май - бут - тя Від - дай То - му, Хто сон - цю й сві - ту дав жит - тя!
 ря - чу - ю сльо - зу Від - дай То - му, Хто по - вер - та у світ вес - ну!
 люб - ля - че сво - є Від - дай То - му, Хто пер - шим по - лю - бив те - бе!

1. Поглянь, як ніжно сонце квітку берегло,
 Коли весняним снігом землю замело.
 Свою красу і чистоту
 Віддати хоче квітка сонцю за тепло.
 А ти свій усміх, юність, майбуття
 Віддай Тому, Хто сонцю й світу дав життя!

2. Поглянь, як плаче дощ осінній за вікном,
 Що незабаром все засне зимовим сном.
 Свою сльозу дає землі,
 Щоб та зростила буйні квіти навесні.
 А ти свою гарячую сльозу
 Віддай Тому, Хто поверта у світ весну!

3. Поглянь на небо і нарешті зрозумій,
 Що там вершина всіх надій твоїх і мрій.
 О, не мовчи, о, лиш скажи,
 Чи хочеш бути Богу вірним назавжди?
 І щиро серце любляче своє
 Віддай Тому, Хто першим полюбив тебе!